

Հովհաննես Թումանյան

Աստժո սպառնալիքը

Այժրն ես կրգամ, ասում է աստված,
Օգնել աղքատին իր ծանրը կրովում.
Չեմ թողնի նրբան հավիտյան լըքված,
Նա ինձ ապավեն կանչեց նեղ օրում:

Վա՛յ ձեզ, հրգորներ, որ իր խրրճիթում
Լացացրիք խեղճին, այրում ու որբին,
Ու վեա, անպատիժ՝ ասիք ձեր սրբտում
Ռ՞վ է վերևից նայում մեր ճամփին:

Մի՞թե կարծում եք՝ չէր տեսնում, լըսում,

Նա, որ ստեղծեց և աչք, և ականջ.
Մի՞թե կարծում եք՝ ուժն էր պակասում,
Եթե համբերեց դատելուց առաջ:

Իմ աչքերն անթարթ ձեր ճամփի վրրա
Հրսկել եմ անքուն ես ձեր գործերին,

Էլ չեմ դանդաղիլ գալիս եմ ահա,
Ե՛ս, Տեր գորությանց և հուրն իմ ձեռին:

Ես հուր եմ ձրգում ճընշվածի հոգին
Նորա համարձակ լեզվով ձեզ դատեմ,
Ես ուժ եմ տալիս աղքատի բազկին,

Նորա թիկունքին՝ գալիս եմ ձեր դեմ:

1902
